

Ako má alebo nemá voliť katolík?

Branislav Michalka

26. februára 2020 ✚ **Politika**

Svet sa nachádza v stave hlbokkej krízy. Kresťanská civilizácia, dielo dvoch tisícročí sa pomaly rúca a nahrádza ju svet pohanstva. V takejto situácii vzniká pre katolíckeho kresťana povinnosť zachrániť z kresťanskej civilizácie to, čo sa ešte zachrániť dá.

Jednou z možností tejto záchrany, či skôr pozastavenia úpadku, sú parlamentné voľby. Nech už sú názory na princíp parlamentarizmu a všeobecného volebného práva v dejinách kresťanstva akékoľvek, dnešná situácia, keď kresťanstvo bojuje o svoje prežitie vo verejnom a politickom priestore, nie je dobou, ktorá by priala prílišnej exkluzivite a názorovej vyhranenosti. Pre katolíka tak vzniká smutná povinnosť: zaťat zuby a ísť k urne. Ak tam nepôjde, tak musí počítať s dvoma následkami: situácia kresťanstva sa môže zhoršiť a tento stav dopadne aj na jeho rodinu a zároveň môže byť raz pri Súde dopytovaný, prečo, ak mohol, nezachránil aspoň pár duší, ktoré majú v očiach Božích nepredstaviteľnú hodnotu, ktorú umocňuje Jeho láska. Lebo ide predovšetkým o spásu duší a táto spása, ako vedela Cirkev vždy, závisí aj od toho, či sa môže kresťanstvo voľne šíriť a do akej miery je súčasťou štátneho zriadenia.

Aby sme pochopili kde sa nachádzame a čo môžeme, tak sa skúsme najprv pozrieť na súčasný stav sveta.

Svet a my

Slovensko je nepatrnou čiastkou Európy a ešte nepatrnejšou čiastkou sveta. Náš „hlas“ je preto veľmi slabý. Celosvetové procesy nás drvia svojou titanskou silou a pre impériá sme golfovou loptičkou, pripravenou na odpálenie. Netreba preto svoj hlas preceňovať. Nezastaví vojny ani nespravodlivosť. Tie tu boli vždy a vždy budú.

Načo je teda potrebný náš hlas?

Boj, ktorý sa pred našimi očami odohráva je univerzálny a celoplanetárny. Kresťanstvo bojuje proti nepriateľom celosvetovo, nielen na Slovensku. Slovenský katolík by si preto mal osvojiť tento univerzálny pohľad, ako to už zo slova „katholikos“ (všeobecný, univerzálny) vyplýva. Jeho prioritou by teda nemali byť lokálne kriminálne kauzy, efemérne zlodejinky miestnych sedmoslivkárov, na ktorých sa za desať rokov nerozpamätá ani ich vlastná rodina, ale záchrana kresťanstva.

Boh má prednosť

Ak sa katolík bude vnímať nie ako riešiteľ domácich podvodníckych a spravodajských šarád, ale ako súčasť svetovej križiackej výpravy za záchranu kresťanstva, tak by mal nutne uprednostňovať náboženské, kultúrne a etické témy. Jeho konečným cieľom je Nebeské kráľovstvo a nie utopický raj na Zemi. V Písme je napísane: „Hľadajte Boha a ostatné sa vám pridá“ a nie: hľadajte páchatelov a keď ich chytíte, tak vtedy nastane raj na Zemi. Katolík preto musí uprednostniť takú voľbu, ktorá sľubuje maximum pre zachovanie kresťanských hodnôt. Všetko ostatné sú podružné témy. Ak bude krajina kresťanská, tak aj morálka politikov sa postupne

upraví. Pozor: nikdy nebude dokonalá, to sú utopické sny, na ktoré lákajú naivných kresťanov tí, čo poznajú morálne rozhorčenie kresťanov nad korupciou a svetskou nespravodlivosťou. Navrávajú im, že majú v mene svetskej spravodlivosti zabudnúť na vládu Krista Kráľa.

Úskalie tzv. „konzervativizmov“

Kríza vo svete však zašla tak ďaleko, že sú spochybňované nielen hodnoty kresťanské, ale aj hodnoty prirodzené. Spochybňuje sa nemennosť ľudských pohlaví, prirodzená rodina s otcom a matkou, zvrátenosti proti prírode sa propagujú. To vyvoláva odpor nielen u kresťanov ale aj u pohanov. Títo pohania si tiež uvedomujú, že procesy, ktoré sa odohrávajú pred našimi očami sú zvrátené a preto sa im stavajú na odpor. Ich postoj však zostáva na úrovni prirodzenosti a kresťanstvom často opovrhujú a bojujú proti nemu. Väčšinou sa jedná o bývalých komunistov alebo liberálov, ktorí kresťanstvo zásadne odmietajú.

Aj celosvetovo môžeme hovoriť o boji hlavných politických prúdov skôr ako o boji troch socialistických frakcií: stalinistickej a národne-socialistickej, ktorá ešte dbá na zachovávanie určitej prirodzenej morálky a neomarxisticko-trockistickej, ľavicovo liberálnej, ktorá ju už otvorene popiera, než ako o boji, v ktorom by dominovala na nejakej strane katolícka Cirkev. To si treba uvedomiť a byť obozretný.

Katolík by preto nemal uprednostňovať pohanskú pred skutočne katolíckou alternatívou. V prípade, že taká alternatíva nie je, tak môže. Avšak ak existuje strana, ktorá sa otvorene prihlási ku katolíckej viere, kresťanskému národnému dedičstvu aj kresťanskej morálke a zároveň bojuje proti liberálnym a ľavicovým útokom na prirodzenú morálku, tak katolík musí dať prednosť jej.

K tzv. „konzervativizmu“ musíme prirábať aj tie strany, ktoré síce deklarujú svoju spätosť s kresťanstvom, častokrát aj v názve, avšak sú len zásterkou na infiltráciu kresťanov liberálnymi a neomarxistickými ideami. Tieto strany často nespĺňajú podmienku ochrany prirodzenej morálky a kolaborujú s liberálnymi silami na pomalom a rafinovanom presadzovaní zvráteností do verejného života. Príklady zo západnej Európy, kde takéto strany podporovali v parlamentoch uzákonenie protikresťanských a amorálnych zákonov hovoria za všetko.

Jednotlivé politické možnosti

Pre lepšiu názornosť si rozdelíme potencionálne politické prúdy a priradíme k nim postupnosť z hľadiska katolíckych priorít a možnosti voľby.

Strany, ktoré katolík môže voľiť:

1. Katolícka strana, otvorene podporovaná Cirkvou, personálne s Cirkvou previazaná a hlásajúca autentické katolícke sociálne učenie (príklad – nemecká strana Zentrum v 19. storočí) – katolík jej má dať prednosť pred všetkými stranami
2. Strana otvorene obhajujúca katolícke učenie ale personálne a organizačne nezávislá na Cirkvi
3. Strana kresťanská, zastupujúca rôzne denominácie (katolíkov, protestantov) ale obhajujúca kresťanskú morálku a vplyv kresťanstva v štáte

4. Strana neutrálna, ktorá však má na vedúcich pozíciách aj kresťanov, obhajujúca prirodzenú morálku

5. Strana pohanská obhajujúca prirodzenú morálku a nedeklarujúca otvorené nepriateľstvo voči kresťanstvu

Strany, ktoré nespadajú do týchto kategórií by katolík nemal voliť aj za cenu neúčasti vo voľbách. Navyše sú tu stále zákazy pápežov: Pia XI. a Pia XII., ktorí pod trestom exkomunikácie zakazovali voliť komunistické strany. A je len na každom katolíkovi aby posúdil, ktorá strana je svojim personálnym a ideovým podkladom blízka komunistickej ideológii a praxi.

Pozor na médiá!

Súčasnú médiu, zdokonalenú stáročnou skúsenosťou v manipulácii, ktorá bola umocnená rôznymi vedeckými výskumami zaoberajúcimi sa ľudskou psychikou, sú nástrojom vládnucich elít, ktoré sú z zásady protikresťansky orientované. Záplava manipulatívnych informácií môže katolíka zmiasť. Preto by nemal brať príliš vážne keď mu nejaké oficiálne médium vkresľuje predstaviteľa kresťanskej alternatívy (kňaza či politika) ako nenávisťnú obludu. Je nutné používať kritický zdravý rozum. Najlepšou pomôckou na odhaľovanie týchto oficiálnych propagandistických trikov je metóda tzv. „dvojitého metra“.

Porovnajte si prístup oficiálnych médií k tým, ktorí predstavujú ich ideologických „miláčikov“ s prístupom k tým, ktorí sú im nepríjemní. U jedného kňaza im vadí akákoľvek politická angažovanosť (vdp. Kuffa, vdp. Košiar a pod.) a u druhého ju vítajú a ospravedlňujú (bp. Bezák, Kocúr a pod.) Obzvlášť trápne je keď médiá, často za pomoci postojov liberálnych katolíkov, kritizujú angažovanosť kresťanov v podpore anti-liberálnych strán a zároveň tolerujú a vítajú angažovanosť katolíkov v ultra-liberálnych stranách, ktoré bojujú proti kresťanskej a prirodzenej morálke (vedúci katedry Trnavskej univerzity Žuffa).

Aj v prípade médií platí Kristovo vždy osvedčené: podľa ovocia poznáte ich. Výsledkom práce liberálnych médií (vrátane tých liberálno-katolíckych) je dokonalý rozvrat morálky na Slovensku. Katolík by preto mal nazerať na oficiálne médiá skôr ako na potencionálneho nepriateľa než spojenca, ktorý mu chce pomôcť získať relevantné informácie.

Ako ďalej?

Je veľmi pravdepodobné, že tieto voľby nič zásadného v skutočnosti nezmenia. Snáď poskytnú len možnosť na preukázanie určitej sily katolíkov v liberálnej spoločnosti, ktorá s nimi bude musieť ďalej počítať a korigovať svoje zvrátené chůtky. To však je len dočasná útecha, ktorá nič nerieši a stavia veriaceho katolíka každé štyri roky pred rovnakú ťažkú dilemu: koho voliť?

Najlepšou cestou ako sa dostať zo súčasného marazmu je existencia autentickéj katolíckej strany, založenej na skutočnom sociálnom učení katolíckej Cirkvi. Tento základný rámec by mal byť doplnený o podnety a myšlienky klasikov katolíckeho konzervatívneho myslenia a ich súčasných modifikácií a aplikácií. Táto skutočne konzervatívna strana by musela nielen obhajovať prirodzenú morálku, rodinu a súkromné vlastníctvo ale aj katolícke učenie. A to aj v prípade, že liberálna časť Cirkvi proti nej bude bojovať.

Spolupráca s konzervatívami iných denominácií je iste možná, pokiaľ sa zhodneme na určitom konzervatívnom „minime“ ako sú napríklad niektoré myšlienky katolíckeho konzervatíva Russella Kirka:

– konzervatívce verí, že existuje večný mravný Poriadok. Tento poriadok bol stvorený pre človeka a človek bol stvorený pre neho: ľudská povaha je stála a mravné pravdy sú trvalé.

– konzervatívce lipne na zvykoch, konvenciách a kontinuite. Práve staré zvyky umožňujú, aby ľudia spolu žili v mieri. ...

– konzervatívci veria v to, čo by sa dalo nazvať zásadou osvedčených receptov. Konzervatívci cítia, že súčasní ľudia sú trpaslíci na ramenách obrov a dovidia do väčšej diaľky než ich predkovia práve a len vďaka onej mohutnej postave tých, ktorí nás v čase predišli. ... Konzervatívci tvrdia, že sa nedá predpokladať, že by sme my, súčasníci, dospeli k nejakým skvelým novým objavom na poli morálky, politiky alebo vkusu.

– konzervatívci sa nechávajú viesť zásadou obozretnosti ... Liberáli a radikáli sú, podľa konzervatívcov, neobozretní: ženú sa totiž za svojimi cieľmi, bez toho že by brali ohľad na riziko nových neporiadkov, horších než tých, ktoré chcú odstrániť. ...

V konečnom dôsledku si ale musíme uvedomiť, že katolícka Cirkev je jedinou držiteľkou zjavenej Božej pravdy a preto náprava nemôže vzísť mimo Cirkvi či z ignorovania a zamlčievania tejto pravdy. Náš osud závisí v prvom rade od Boha a akékoľvek vykalkulované „spolupráce“, ktoré budú ignorovať katolícke učenie, sa nakoniec premenia na hrad z piesku. A ten rozfúka prvý závan vetra.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/ako-ma-alebo-nema-volit-katolik/>